

Per la confederació dels països catalans:

València, Catalunya i Balears

Per la integració a Europa

M A R Ç
1 9 6 0

La Resistència Catalana no pertany a cap partit polític. Es el conjunt de voluntats que, a l'interior de les terres catalanes, lluita per tots els mitjans contra la dominació estrangera.

COMPARACIONS

Espanya sofrí una guerra de dos anys i mig. Itàlia estigué en guerra nou anys: Abissínia, tramesa de "voluntaris" a la lluita espanyola, i per fi, la guerra gran, en quin darrer any l'allau nazi devastà Itàlia de nord a sud i la va repassar després de sud a nord empaitada pels anglo-ianquis. Grans extensions d'Espanya no sofriren els estralls directes de la guerra: A Itàlia pràcticament no restà ni un pam de terra sense sofrir-les. Itàlia té menys territori que Espanya, i encara que tingui més habitants també són més a consumir. Itàlia va acabar la guerra fa 14 anys. Espanya en fa 21. Acabades les lluites sagnants, a Itàlia començaren les polítiques, fins al canvi de règim. Però Espanya començà la "tranquil·litat", "l'autarquia", "el Imperio". Des de l'any 1939 Espanya pogué recuperar-se i fins fer grans negocis amb les nacions europees en guerra. Itàlia tot just des de l'any 1946 pogué començar la reconstrucció, pertorbada per les dificultats que comporta la "caduca democràcia", mentre Espanya era una bassa... d'oli.

Avui Itàlia ha assolit ja els tres mil milions de dòlars en reserves or i divises fortes. Espanya endeutada fins al coll, malgrat els préstecs i crèdits ja només té 68 milions, o sia, menys dels 83 milions que té Luxemburg, un dels Estats més petits del món. El mal no està solament en la forma de govern, i en l'administració, sino en l'estructura de l'Estat espanyol: Estructura mal forjada, artificial i forçada. Mentre a Itàlia tothom treballa amb més o menys esforç, més de la meitat dels espanyols mira... com els altres treballen. Galícia, Bascqnia i les terres de llengua catalana no són res més que colònies de l'Estat espanyol, i han de rebotar, si cal, per sostenir-lo, com havien de fer-ho Cuba, Filipines i les altres ex-colònies, per lo qual lluitaren tan aferrissadament per independitzar-se: Una estrofa de l'Himne Nacional Argentí, diu referint-se als espanyols: "¿No los veis devorando cual fieras todo pueblo que logran rendir?".

"Si els catalans anéssiu pel món haurieu de menjar roba de calçotets", és el tòpic preferit de la propaganda espanyolista que molts babaus s'han empassat. Al parlar entre ells, però, els espanyols ho diuen diferent: "On aniria Espanya sense Catalunya?" Recordeu que a l'any 1932, al iniciar-se la discussió de l'Estatut a les Corts de la República, el ministre Indalecio Prieto feu repartir als diputats no catalans un full en el qual demostrava, amb estadístiques oficials, que si era aprovat el projecte d'Estatut presentat i plebiscitat pels catalans, a Espanya li restaven cinc anys de vida. I només es tractava d'un Estatut d'autonomia!

Contin papers i mentin barbes: València, Catalunya i Balears aporten el 62 per cent dels ingressos de l'Estat espanyol. Galícia i Bascqnia el 26,6. Mai podrà ser retornat aquest total de 88,6 per cent, aportat per 13 milions d'habitants mentre els altres 17 milions... fan el que poden. El 83,5 per cent del total de les exportacions espanyoles procedeix de Bascqnia, Galícia i dels països catalans, i els dipòsits d'estalvis de tots aquests pobles significa el 73,5 per cent de l'estalvi espanyol. Vol dir que les tres quartes parts dels emprèstits espanyols són coberts per nosaltres.

"Espanya és un elefant mort damunt de pobles vius" ha escrit Ernest Hemingway. Una carronya monstruosa que absorbeix l'esforç, paralitza el progrés i xucla la vida de pobles que foren conquerits i esclavitzats amb l'ajut estranger.

I un espanyol il·lustre, Ortega i Gasset, deia: "Espanya es un yermo rodeado de jardines." "Desde 1560 cuanto acontece en España es decadencia y desintegración".

El professor anglès Toyabee, en el seu documentat estudi sobre la història, demostra com després d'un període de decadència arriba pels Estats la desintegració, i aquesta ha arribat per Espanya després de més de tres segles de decadència, i els primers convençuts són els governants que s'afanyen a portar a l'estranger tot el que poden. "El Imperio" està ja a la intempèrie. Ja no hi ha salvació possible. Cada dia estem un graó més avall. Les injeccions dosificades de dòlars ja no poden salvar un malalt cancerós en el darrer període. Ni amb un canvi de règim. Qualsevol estructuració política que es vulgui donar als països de l'Estat espanyol, que no sigui a base de la total i absoluta independència dels pobles vius, no farà més que perseverar en l'estat de coses actual, mantenint la devallada cap a la bancarrota de tots. Ni es poden acceptar Estatuts d'autonomia que de manera més o menys disfressada ens "permetin" seguir atipant parèntesis i sostenir una estructura forçada, inútil i estèril. No n'hi ha prou en canviar l'etiqueta, no interessa el collar del gos, sino qui li haurà d'omplir la menjadora. Amb Monarquia, amb República, amb Caudillo, els "paganos" sempre seran els mateixos, i la única solució que es cerca és la manera d'esporguir-los, o respallar-los per a que segueixin pagant. L'Estat espanyol vençut arreu en tots els aspectes i albirant la desfeta que inexorable s'apropa, es torna foll i implacable contra les darreres colònies que li resten.

Prescindim per un moment de què Catalunya hagi estat una nació independent durant prop de dos mil anys, de què tingui un idioma històric i gloriós, amb una cultura preuada i respectada universalment; deixem per un moment els drets, els ideals i el patriotisme, i mirem les coses fredament, des d'un punt de mira pràctic exclusivament, de pròpia conveniència i fins egoista, i veurem que no ens convé quedar-nos dins una que s'esfondra, casa bastida artificialment esquerdada per tot arreu i que trontolla des dels fonaments. Ningú no seria tan estúpid que volgués esperar a que li caigui al damunt. S'atansa el moment del "salvi's qui pugui" i el més elemental instint de conservació ens obliga a trencar tots els lligams que ens foren imposats. Ho exigeix el nostre esdevenidor i òhnc la seguretat dels nostres interessos personals?

Pel nostre veritable origen ètnic, pel nostre idioma i cultura, per les nostres costums i tradicions, pel nostre sentit pràctic, esperit de treball i afany de progrés, els nostres autèntics germans no són la gent d'enllà de l'Ebre, sino els del nord dels Pirineus. Europa coneix i estima la nostra vàlua, i... ens espera.

Almogàver

Jeune Européen
la Communauté
Européenne ...

... prépare pour toi

un avenir meilleur

POURQUOI LES PAYS CATALANS NE PEUVENT-ILS COMPLÉTER CE MARCHÉ ?

Des de França, Xile, Brasil, Mèxic, Argentina i altres països ens arriben retalls de diaris en els quals es comenten els atacs del Galinsoga de torn contra l'església catalana, continuació dels realitzats abans pel governador Acedo, actituds que són considerades com cops de cec impotents per a deturar la qüestió vallada d'un sistema que s'esfondra. Es destaca la baixa qualitat de la premsa espanyola que sembla escrita per a llegidors beneïtats o menors d'edat; i l'actitud d'en Galinsoga, acaparador de càrrecs oficials, que com a director d'un diari, palesa la seva poca ètica professional.

Els diaris de tendència catòlica remarquen la viril reacció dels joves creients catalans al arrabassar als llegidors els exemplars de "La Vanguardia" el director de la qual, Galinsoga, desmenteix la seva condició de catòlic de què tan es vanta, al atacar les normes de l'Església i als seus ministres.

La destitució de Galinsoga, enemic provat de Catalunya, com a director de "La Vanguardia", ens invita a la reflexió més seriosa: Aquest petit triomf no és més que una afluixadeta del pla de repressió i anihilament de la nostra terra i no significa cap canvi en la conducta de l'Estat espanyol envers el problema català.

El bot està molt plè i cal prendre punt... només per un moment. No hi ha que fer-se il·lusions doncs. Reflexionem, però, el pot representar un poble unit amb els estaments tots agermanats en la lluita comú per la sobrevivència. Aquelles ja lluyanes però triomfants vagues de usuaris de transports urbans varen donar la pauta: Cal seguir i ampliar les abstencions en tots els ordres possibles de la nostra existència actual. Aquest és, per ara, el nostre únic i més prometedor camí: No ens quedem enrera!

La premsa del món lliure ha publicat i comentat extensament el missatge de pau que Joan XXIII adreçà a la humanitat en les vigílies de Nadal.

El Sant Pare assenyala que les dificultats per les quals travessa el món actual són degudes a "la violació dels drets i de la dignitat de la persona humana...", "... la sistemàtica opressió de les característiques culturals i lingüístiques de les minories nacionals...", "... els egoïsmes desorbitats d'aquells que controlen els recursos de les comunitats...", "els impediments a la difusió de la religió i els atacs a l'Església i als seus representants..."

Els comentaris coincideixen en que pels fets denunciats i condemnats en el missatge papal resulta fàcil identificar els totalitarismes comunista i franquista, encara que no hi sigui estrictament anomenats, i que el Papa no aconsella pas la passivitat i la indiferència davant els al·ludits règims de força sinó que "... cal apartar del camí a la veritat els obstacles que hi són posats per la malícia dels homes..."

Es de creure que a ningú ja no li restaran dubtes respecte la veritable religiositat del règim franquista i dels seus seguidors.

Des del novembre passat hem vist també a la premsa estrangera comentaris referents a la invitació de Franco a De Gaulle per a celebrar el tricentenari del Tractat dels Pirineus. Comentaris que van de la sorpresa al sarcasme, ja que resulta incompreensible que els espanyols celebrin la pèrdua d'un territori després de rebre un geg de garrotades. I és que per als que no han sofert mai la dominació espanyola, difícilment poden comprendre llur mentalitat, fanferres i despotes per a llurs oprimits, però capaços de llepar els peus de qui volen demanar quelcom. Comprenem l'anhel de voler celebrar aquella efemèride tan poc digna de ser recordada. Cedint a l'estat francès els territoris del Rosselló, Conflent, Vallespir, Capcir i part de la Cerdanya, Espanya no donà res que fos seu, sinó de Catalunya, i els espanyols estan sempre disposats a celebrar qual-sevol esdeveniment que pugui perjudicar-nos.

Caldrà tenir present el gest magnífic del General De Gaulle, plè de dignitat i bon sentit, el qual es negà a entrevistar-se amb Franco, amb qui no vol tenir més tractes que els purament imprescindibles, i així ho declarà públicament el Ministeri d'Affers Estrangers francès. Solament els ministres s'entrevistaren a la Illa dels Faisans, sense cap resultat trascendent.

INFORMACIONS

París.- La premsa catòlica d'arreu del món critica durament el règim franquista pels atacs injustificats contra l'Església i els seus ministres. Es recorden fets que demostren que Franco no ha estat mai catòlic i no ha fet més que utilitzar la religió com a puntal de la seva política, burlant-se de l'Església i els seus preceptes, obligant al clergat, en general, a una submissió absoluta. Hom recorda les persecucions sofertes pel Cardenal Arquebisbe de Tarragona Emm. Dr. Vidal i Barraquer que morí a l'exili; pel Bisbe Míjica de Vitoria, per bon nombre de canonges bascs i catalans també exiliats, així com nombrosos

clergues d'arreu d'Espanya que han de viure exiliats o desterrats. Recorden els diversos casos de consiliaris de la JOC i de l'escoltisme català.

Mentre Franco persegueix el partit demerata-cristià, no posa majors obstacles a l'entrada i sortida de coneguts agents del comunisme internacional i vol carregar ara a l'Església la culpa de totes les malvestats i misèries que se'g feix avui el poble espanyol.

Francó és comparat als Reis Catòlics que palesaren llur catolicisme expulsant els jueus per no haver-los de tornar els diners manllevats, i instaurant una Inquisició sota control reial per a poder confiscar els bens d'aquells que per llur honradesa no era possible despullar per mitjà de la justícia ordinària fent així còmplice a l'Església.

Hom remarca que la conducta del dictador espanyol ha produït greus pèrdues a la religiositat del país. En alguns llocs, a Bascònia, per exemple, on la assistència a missa assolia el 85% de la població fins el 1939, no arriba ara al 25% perquè el poble suposa a l'Església complicada en la misèria i desesperació que li ha portat el règim franquista del qual els jerarques amunteguen diners en diverses nacions estrangeres. Sòlament en un banc suís han estat dipositats quatre cents milions de dòlars USA a nom de la muller de Franco.

Paris.- A la Biblioteca de la UNESCO, en la qual cada Estat té la seva secció, des de un temps ençà han anat desapareixent els llibres en català que en principi tenia la secció espanyola.

Les més altes autoritats de la cultura catalana han aconseguit que l'organisme internacional estableixi dins la Biblioteca general una secció catalana que serà propietat exclusiva de la UNESCO.

Buenos Aires.- Des del passat novembre alguns diaris argentins venen publicant informacions del malestar imperant a Bascònia, on els patriotes han emprà una enèrgica acció contra l'Estat espanyol. Malgrat haver estat doblats els efectius de les forces de repressió i que patrulles fortament armades mantenen una vigilància constant en els principals centres urbans, han esclatat nombroses bombes i s'han realitzat altres atemptats, sense que les autoritats espanyoles hagin pogut desacobrir ni paraitzar la magnífica organització patriota que brega incansable per la independència. Per tot arreu apareixen cartells amb l'"Euzkadi Azkatuta" davant la desesperació i la impotència de l'administració espanyola per a impedir-ho.

El diari riuplataenc "El Correo de la Tarde", del 23 de desembre, sota el títol "En España se violan los derechos humanos" informa que a la presó de Larriaga, a Bascònia, foren torturats 22 joves, quina relació nominal detalla, sense que fos possible arrancar-los cap declaració que pogués configurar delictes. Malgrat tot el governador els imposà quantioses multes, posant-los sota jurisdicció militar; El mentat diari argentí demància a l'anomenada "Octava Brigada Político-Social" de la policia espanyola com l'autora de les tortures.

Havana.- Mentre Fidel Castro en un discurs televisat denunciava les intrigues franquistes contra el govern cubà, l'ambaixador espanyol Lojendio que era present a l'emissora amb altres personalitats, pujà airadament a l'escenari i increpà el primer ministre exigint-li una rectificació. L'emissió fou interrompuda per breus moments, però Castro preguntà a Lojendio si a Espanya era permès d'interrompre un discurs del general Franco per a formular-li exigències. Poc després Lojendio fou invitata anar-se'n acompanyat del cap de l'Estat Major i oficials de les forces armades fins a l'ambaixada que restà custodiada a causa de què l'auditori TV que estava presenciant tot això adoptava actituds poc tranquil·litzadores per a l'ambaixador. A l'instant li fou comunicada l'ordre d'expulsió del país, mentre l'ambaixador cubà a Madrid fou reclamat pel seu govern.

La majoria dels diaris d'arreu d'Amèrica han comentat l'incident provocat per Lojendio, remarquant que si creia inexactes o injustes les paraules de Castro podia haver presentat una nota de protesta i sol·licitar una rectificació d'acord als correctes i usuals procediments internacionals.

Cal convenir, tanmateix, que Lojendio es comportà com corresponia a un veritable representant de l'Estat espanyol: com un pinxo de barri. Tant fou així la seva mentalitat que ni es donà compte que no es trobava ja en una colònia espanyola.

La conxorxa franquista aprovà la conducta de Lojendio perquè en saben molt de fer el valent enfront de les dificultats que travessa el govern democràtic cubà; També el savien fer aleshores dels anys 1940 i 41 quan Anglaterra es trobava sola enfront la pressió alemanya, organitzant aquelles demostracions en les principals capitals peninsulars on la falanjada apedregava l'ambaixada i conculats britànics cridant: "Si no nos dais Gibraltar vamos a tomarlo" Allò feia estremir...de riure.